

era: un home preocupat dins la literatura per la pèrdua de valors i costums provocada pel fort procés de castellanització burocràtica i humana del territori, i per l'ambient poc engrescador de qualsevol població petita. També es mostra com un hàbil i lúcid articulista, un rerefons molt adequat per a la seva condició de polític, valedor de vindicacions com l'abolició de la pena de mort o la divisió en vegueries de Catalunya (Puig assegurava que un ceretà té molt poc a veure amb un gironí o un empordanès); un home que esdevé el símbol més clar d'una burgesia patrícia socialment i políticament compromesa el llegat de la qual, malauradament, no ha recollit ningú als nostres dies.

I aquest és un dels ròssecs més greus que podem retreure als nostres dirigents: que no han vertebrat una resposta coherent a un sistema econòmic eminentment injust.

Cal encoratjar les autoritats locals per tal que segueixin tirant endavant una tasca que no debades va ser enderrocada i ocultada per l'estultícia franquista; un ideari «anticlerical, catalanista i antimilitarista», en paraules de Puig, que assegurava que davant l'adversitat la millor defensa és llegir, llegir, llegir.

Moisès de Pablo

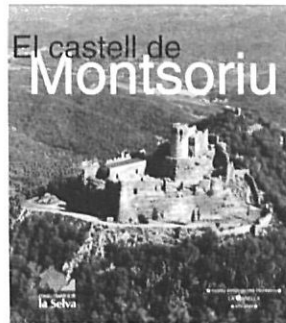
Montsoriu, monument selvatà

FONT, Gemma; MATEU, Joaquim; PUJADAS, Sandra; TURA, Jordi; RUEDA, Josep Manuel.

El castell de Montsoriu.
Consell Comarcal de la Selva.
Santa Coloma de Farners, 2000.
66 pàgines.

Un element emblemàtic del patrimoni de la Selva, el castell de Montsoriu, compta ja amb una obra d'alta divulgació a càrrec d'un grup d'autors que el coneix molt bé perquè hi ha treballat en diverses ocasions. El Museu Etnològic del Montseny, d'Arbúcies, i el Consell Comarcal de la Selva han promogut i assumit, respectivament, l'edició d'un llibre dedicat a aquest monument singular que el 1998 va passar a mans públiques i que no ha parat de ser objecte de campanyes de neteja i d'excavació. L'Associació d'Amics de Montsoriu ha fet molt per la sensibilització al respecte, i l'antic propietari, Josep M. de Ribot, va comprendre que calia fer el pas a la cessió. Avui és titular del castell el Consell Comarcal, i la seva gestió i conservació és a càrrec d'un patronat amb una àmplia representació.

El llibre que ens ocupa, obra de Gemma Font, Joaquim Mateu, Sandra Pujadas, Jordi Tura i Josep Manuel Rueda, ha aparegut a la darrereria de 2000 i traça una panoràmica dels aspectes més rellevants vinculats al castell. D'una banda, el situa geogràficament, en descriu l'accés i fa una pre-

sentació de les hipòtesis sobre l'origen del nom. Després hi tenen el seu lloc les llegendes populars i literàries; seguidament, les dades històriques que en podem aplegar, i després una acurada descripció de la situació actual de l'indret, així com el detall de les campanyes realitzades i de l'ens de gestió actual. Un glossari de termes i una bibliografia completen el treball, ben il·lustrat amb fotografia antiga i actual, gravats, mapes, plantes del monument i reconstruccions de com devia ser en els seus millors moments. Editat amb tapa dura i amb la cura que hi posa Arts Gràfiques Cantalozella, de Santa Coloma de Farners, el volum esdevé la peça més important fins ara posada a disposició d'un públic ampli per al coneixement d'aquest monument selvatà, punt culminant del vescomtat de Cabrera i guaita vigilant sobre Girona i el Vallès. A més de les dades arqueològiques i tècniques, ben servides pels experts, té interès el llegendari que s'hi relaciona i el paper que el castell va fer en el desvetllament

excursionista i literari del segle XIX i primer terç del XX. En castellà, i després en català, Pau Piferrer i Busquets i Punset el feren escenari i tema de textos romàntics en prosa i en vers. Aquest darrer, en un poema del seu llibre *Ventijols de Guilleria* (Barcelona, 1901), en parlava així: «Ma història, quina història! Llegiu-la, excursionistes / en pergamins que guarda el bon pagès...». Ara no caldrà recórrer, almenys per al públic general, al vells papers: tenim un material informatiu i divulgatiu ben servit en aquest treball que farà una funció social. «Si ja han passat les glòries per nostra pobra pàtria, / món coratge no ha mort, és el mateix».

Narcís Figueras

El primer pedagog de la Renaixença

GENÍS I BECH, Salvador.

En defensa de l'ensenyament en català. Articles pedagògics i altes escrits.

(A cura de Josep Ferrer i Joan Pujadas; pròleg de Joan Ferrer).
Col. Biblioteca de Ciències Humanes,
1. Fundació Pere Corominas.
Barcelona, 2000. 557 pàgines.

El 4 de novembre va tenir lloc un acte d'homenatge a Salvador Genís i Bech a la població de Pineda de Mar, on el pedagog va residir els darrers anys de la seva vida. S'hi va inaugurar una expo-